

„Съдът през моите очи“ /Есе/

Зоя Красимилова Бориславова 9А клас, ПТГ „Васил Левски“ Видин

Лице на справедливостта е съдът и законите, които действат в дадена държава и общество. Справедливостта рисува човешките взаимоотношения. Тя е еманация на човешкото добро. Доброто и злото във всяка сфера от живота определя кое е справедливо и кое не е. Идеята за справедливостта е надигала спорове, бунтове и революции- малки и големи, от световни до по- малките, но големи за душата на всеки човек. За неговото вътрешно възприятие за човешките отношения. За неговото вътрешно душевно усещане. Но що е справедливо наказание, например в правото? Това е, което най- пълно отговаря на извършеното престъпление като са отчетени всички смекчаващи и отегчаващи обстоятелства. Но дали това ще е справедливо за престъпника или може би и най- лекото ще му се стори несъразмерно тежко и несправедливо. Очите на всеки съд, като на Темида трябва да са безпристрастни, следват само законите и действителните закони. Наличието на справедливост е необходимата предпоставка за безконфликтното съжителство на хората, което позволява тяхното развитие, осъществяване на личността, реализиране на творчески потенциал, размах на душевни пориви, утвърждаване на ценности и в резултат - усъвършенстване на човешкото в личностен и обществен план. С ясното съзнание за заложибите, които притежава, и отговорността, която носи, човек е способен и длъжен да отстоява правдата и справедливостта. Позиции, истини, хора, лъжи, интереси, правила и липса на такива, провинения, добри постъпки, възмездия... И в целия този безпорядък се опитваме да намерим система, да създадем подредба. Глобално това е непосилна задача - не че трудностите някога са спирали човечеството - едни хора спират по някаква причина, други продължават и някак се отбелязва движение, напредък. Така във всяко общество и държава съществуват установени правила, чието спазване се съблюдава, а нарушаването им води до съответните санкции спрямо провинението и съдника на престъплението.

Законите предлагат норматизиране в обобщени и типизирани обстоятелства, които не могат да съответстват на конкретния, частен случай. За тяхното прилагане според повелите на справедливостта по възникналите спорни въпроси съществуват съдилищата, където се търси оптималният завършек, правилният избор, въпреки че и представителите на отделните позиции, и самият съдия, длъжен да запази обективността на преценката си, не са способни да избягат от човешката си участ да бъдат пристрастни. Сред основните принципи на правната система е равенството пред закона - без това да зависи от социално положение и вероизповедание, което е част от идеята за справедливостта. Нейният образ

играе въвеждаща функция по стълбищата и коридорите на обществения живот.

Етиката се отнася до вътрешната свобода на човек, а правото - до външната. Правото се базира на справедливостта, явяваща се като мярка за социална свобода. Справедливостта организира хората, довежда до необходимата цивилизована форма на социума, за да е възможен и пълноценен животът в обществото. Наличието на справедливост е необходимата предпоставка за безконфликтното съжителство на хората, което позволява тяхното развитие, осъществяване на личността, реализиране на творчески потенциал, размах на душевни пориви, утвърждаване на ценности и в резултат - усъвършенстване на човешкото в личностен и обществен план. С ясното съзнание за заложите, които притежава, и отговорността, която носи, човек е способен и длъжен да отстоява правдата и справедливостта.

Справедливостта като хармония – това е съдът през моите очи. В своя диалог Държавата Платон използва Сократ, за да твърди, че справедливостта се отнася едновременно до справедливия гражданин и справедливата държава. Справедливостта е истинско, хармонично отношение между страните – личността и законите на града.